

Arrest

nr. 272 263 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2022.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 september 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en

waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoekster maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontcrachten nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontcracht.

4.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming onder meer baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, de heer A. V., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake haar echtgenoot (zaak met rolnummer 266.645) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 september 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die

voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat het feit dat verzoeker en zijn vrouw nog bijna zes jaar na het ontstaan van hun vervolgingsvrees in Georgië bleven wonen en op dezelfde plaatsen bleven werken, op ernstige wijze afbreuk doet aan hun bewering een gegronde vrees voor vervolging te hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift een poging tot verschoning, door onder meer te stellen dat hij zijn collega's inlichtte en dat zij verschillende keren verhuisd zijn, doch hij slaagt er met zijn betoog niet in een ander licht te werpen op voormelde pertinente vaststelling van de commissaris-generaal. Deze houding strookt geenszins met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van een ernstige schade en dit toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

4.2. Verder wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoekers eigen verklaringen doorspekt zijn met tegenstrijdigheden, evenals dat er onverzoenbare tegenstrijdigheden blijken tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van zijn vrouw. Verzoeker tracht deze te minimaliseren, tegen te spreken of te vergoelijken door onder meer een verwijzing naar de context. Het volstaat echter niet de verklaringen te hernemen en te trachten deze in een ander daglicht te plaatsen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, is het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Verzoeker kan de impact ervan dan ook niet bagatelliseren.

Tevens dient erop gewezen dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. In casu kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker doorheen de hele procedure coherente verklaringen aflegde. Verzoekers betoog dat hij "synthetisch was bij DVZ" biedt geen soelaas. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De Raad wijst er nog op dat als verzoeker van

mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het eveneens zijn verantwoordelijkheid was om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit nagelaten. Verzoeker kan zich thans evenmin redden door zijn algemene verschoningspogingen waarin hij zich onder meer tracht te verschuilen achter de context. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

De Raad stelt vast dat verzoeker thans tracht bepaalde tegenstrijdigheden afzonderlijk te verklaren, doch hij slaagt hierin met zijn algemeen betoog niet. De Raad benadrukt dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebreken op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchterlaas en verzoeker slaat er niet in hier een ander licht op te werpen.

4.3. Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

4.2. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift verder naar "een episode waarvan haar echtgenote niet op den hoogte is" en hekelt volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Betreffende het gewelddadig incident, gepleegd door L. J., toen u werd opgeroepen bij de politie, kan het volgende opgemerkt worden. Ten eerste dient benadrukt te worden dat deze gebeurtenis volledig kadert binnen de asielproblemen van u en uw man naar aanleiding van jullie verboden huwelijk, dewelke echter in hun geheel ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn zowel de oorzaak als de omstandigheden van het door u omschreven incident ongeloofwaardig. Er kan hierbij ook nog eens aangestipt worden dat u geen enkel bewijs neerlegt van uw oproeping bij de politie, en er bovendien ook een tegenstrijdigheid bestaat over het tijdstip van deze oproeping. Volgens uw man was dit immers in december 2018 (CGVS A. p.9; p.16), terwijl dit volgens uzelf op 18 maart 2019 was (CGVS p.8). Gezien het bovenstaande kan er dan ook geen ernstig geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen zoals die door u worden voorgesteld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en uw geboorteakte, vormen een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De psychologische attesten die u neerlegt van u en uw dochter, en waarin geattesteerd wordt dat jullie beiden zouden lijden aan posttraumatische stress, zijn op geen enkele manier in staat om uitsluitsel te geven over de oorzaak of aanleiding van deze psychologische problemen, en hebben dan ook geen invloed op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoekster kan de vaststelling dat "deze gebeurtenis volledig kadert binnen de asielproblemen van u en uw man naar aanleiding van jullie verboden huwelijk, dewelke echter in hun geheel ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn zowel de oorzaak als de omstandigheden van het door u omschreven incident ongeloofwaardig" niet weerleggen door voor te houden dat haar verzoek niet op individuele wijze werd onderzocht. Zij uit slechts haar ongenoegen doch zonder concrete argumenten aan te reiken die de gemotiveerde vaststellingen, gesteund op verzoeksters verklaringen, in een ander daglicht stellen. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar zij betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met haar verklaringen en zij stelt dat zij heeft uitgelegd dat ze opgebeld werd om naar de politie te komen. Hiermee slaagt zij er echter niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij geen enkel bewijs neerlegt van de oproeping bij de politie. Tevens gaat zij voorbij aan de pertinente vaststelling dat "er bovendien ook een tegenstrijdigheid bestaat over het tijdstip van deze oproeping. Volgens uw man was dit immers in december 2018 (CGVS A. p.9; p.16), terwijl dit volgens uzelf op 18 maart 2019 was (CGVS p.8)." zodat zij er evenmin in slaagt dit te weerleggen. De Raad onderschrijft dan ook het besluit van de commissaris-

generaal dat gezien het vastgestelde er dan ook geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen zoals die door verzoekster worden voorgesteld.

De Raad besluit dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de door haar aangereikte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoekster slaagt er met haar verweer in haar verzoekschrift echter niet in valabele en concrete argumenten aan te voeren die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen stellen.

4.3. Uit niets blijkt dat er heden in Georgië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en de beschikking. Zij licht toe dat zij helemaal geen bescherming kon krijgen tegen de druk van haar familie vermits zij zelfs werd uitgescholden door de Georgische procureur toen zij probeerde om klacht neer te leggen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld niet determinerend zijn.

4.1. In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij meent dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld niet determinerend zijn, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

"4.2. Verder wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze vastgesteld dat verzoekers eigen verklaringen doorspekt zijn met tegenstrijdigheden, evenals dat er onverzoenbare tegenstrijdigheden blijken tussen verzoekers verklaringen en de verklaringen van zijn vrouw. Verzoeker tracht deze te minimaliseren, tegen te spreken of te vergoelijken door onder meer een verwijzing naar de context. Het volstaat echter niet de verklaringen te hernemen en te trachten deze in een ander daglicht te plaatsen. In

tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, is het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Verzoeker kan de impact ervan dan ook niet bagatelliseren.

Tevens dient erop gewezen dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. In casu kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker doorheen de hele procedure coherente verklaringen aflegde. Verzoekers betoog dat hij “synthetisch was bij DVZ” biedt geen soelaas. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De Raad wijst er nog op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het eveneens zijn verantwoordelijkheid was om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit nagelaten. Verzoeker kan zich thans evenmin redden door zijn algemene verschoningspogingen waarin hij zich onder meer tracht te verschuilen achter de context. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.”

Door op algemene wijze voor te houden dat de tegenstrijdigheden niet determinerend zijn, slaagt de verzoekende partij er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor de uitgebreide en gefundeerde vaststellingen in de bestreden beslissing, laat staan deze te weerleggen. Zij slaagt er dan ook niet in een ander licht te werpen op voormelde gronden van de beschikking. De Raad benadrukt, zoals reeds wordt aangegeven in voormelde beschikking, dat de verzoekende partij de impact ervan niet kan bagatelliseren en beklemtoint: “De Raad stelt vast dat verzoeker thans tracht bepaalde tegenstrijdigheden afzonderlijk te verklaren, doch hij slaagt hierin met zijn algemeen betoog niet. De Raad benadrukt dat de motivering als een geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en gebreken op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. Alle in de aangevochten beslissingen opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas en verzoeker slaat er niet in hier een ander licht op te werpen.” (eigen onderlijning) De verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

4.2. De verzoekende partij licht ter terechtzitting verder toe dat zij helemaal geen bescherming kon krijgen tegen de druk van haar familie vermits zij zelfs werd uitgescholden door de Georgische procureur toen zij probeerde om klacht neer te leggen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden tot het gemotiveerd besluit komt dat zowel de verklaringen van de verzoekende partij als die van haar man door de vaststellingen iedere geloofwaardigheid verliezen. Dient hierbij dan ook opgemerkt te worden dat gelet op de ongeloofwaardigheid van de verzoekende partij haar verklaarde problemen en vrees, (een onderzoek naar) het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst te dezen irrelevant is.

De Raad voegt hier nog aan toe dat, zo de verzoekende partij hier met haar algemeen betoog op zou doelen, zij er niet in slaagt met haar algemeen betoog afbreuk te doen aan volgende gronden van voormelde beschikking waarin met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt vastgesteld:

“4.2. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift verder naar “een episode waarvan haar echtgenote niet op den hoogte is” en hekelt volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Betreffende het gewelddadig incident, gepleegd door L. J., toen u werd opgeroepen bij de politie, kan het volgende opgemerkt worden. Ten eerste dient benadrukt te worden dat deze gebeurtenis volledig kadert binnen de asielproblemen van u en uw man naar aanleiding van jullie verboden huwelijk, dewelke echter in hun geheel ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn zowel de oorzaak als de omstandigheden van het door u omschreven incident ongeloofwaardig. Er kan hierbij ook nog eens aangestipt worden dat u geen enkel bewijs neerlegt van uw oproeping bij de politie, en er bovendien ook een tegenstrijdigheid bestaat over het tijdstip van deze oproeping. Volgens uw man was dit immers in december 2018 (CGVS A. p.9; p.16), terwijl dit volgens uzelf op 18 maart 2019 was (CGVS p.8). Gezien het bovenstaande kan er dan ook geen ernstig geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen zoals die door u worden voorgesteld.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen. Uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en uw geboorteakte, vormen een begin van bewijs van uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De psychologische attesten die u neerlegt van u en uw dochter, en waarin geattesteerd wordt dat jullie beiden zouden lijden aan posttraumatische stress, zijn op geen enkele manier in staat om uitsluitel te geven over de oorzaak of aanleiding van deze psychologische problemen, en hebben dan ook geen invloed op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekster kan de vaststelling dat “deze gebeurtenis volledig kadert binnen de asielproblemen van u en uw man naar aanleiding van jullie verboden huwelijk, dewelke echter in hun geheel ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg zijn zowel de oorzaak als de omstandigheden van het door u omschreven incident ongeloofwaardig” niet weerleggen door voor te houden dat haar verzoek niet op individuele wijze werd onderzocht. Zij uit slechts haar ongenoegen doch zonder concrete argumenten aan te reiken die de gemotiveerde vaststellingen, gesteund op verzoeksters verklaringen, in een ander daglicht stellen. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar zij betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met haar verklaringen en zij stelt dat zij heeft uitgelegd dat ze opgebeld werd om naar de politie te komen. Hiermee slaagt zij er echter niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij geen enkel bewijs neerlegt van de oproeping bij de politie. Tevens gaat zij voorbij aan de pertinente vaststelling dat “er bovendien ook een tegenstrijdigheid bestaat over het tijdstip van deze oproeping. Volgens uw man was dit immers in december 2018 (CGVS A. p.9; p.16), terwijl dit volgens uzelf op 18 maart 2019 was (CGVS p.8).” zodat zij er evenmin in slaagt dit te weerleggen. De Raad onderschrijft dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat gezien het vastgestelde er dan ook geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenissen zoals die door verzoekster worden voorgesteld.

De Raad besluit dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wel degelijk een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de door haar aangereikte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoekster slaagt er met haar verweer in haar verzoekschrift echter niet in valabele en concrete argumenten aan te voeren die deze vaststellingen in een ander daglicht kunnen stellen.”

Hoe dan ook kan internationale bescherming slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoekende partij reikt door haar (herhalend) betoog ter terechtzitting waarin zij de louter algemene bewering uit zelfs te zijn uitgescholden door de Georgische procureur toen zij probeerde klacht neer te leggen, geen overtuigende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen, zo hier al geloof aan wordt gehecht, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Georgië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Georgië voor haar sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.3. De Raad besluit dat, gelet op het voorgaande, de verzoekende partij noch door aan te geven dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en de voormelde beschikking, noch door de overige elementen van haar algemeen betoog ter terechtzitting, dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS